

АУТОР
БИЉАНА КОРДИЋ

Чаробне приче о саобраћају

 HYUNDAI

Аутор
Биљана Кордић

Чаробне приче о саобраћају

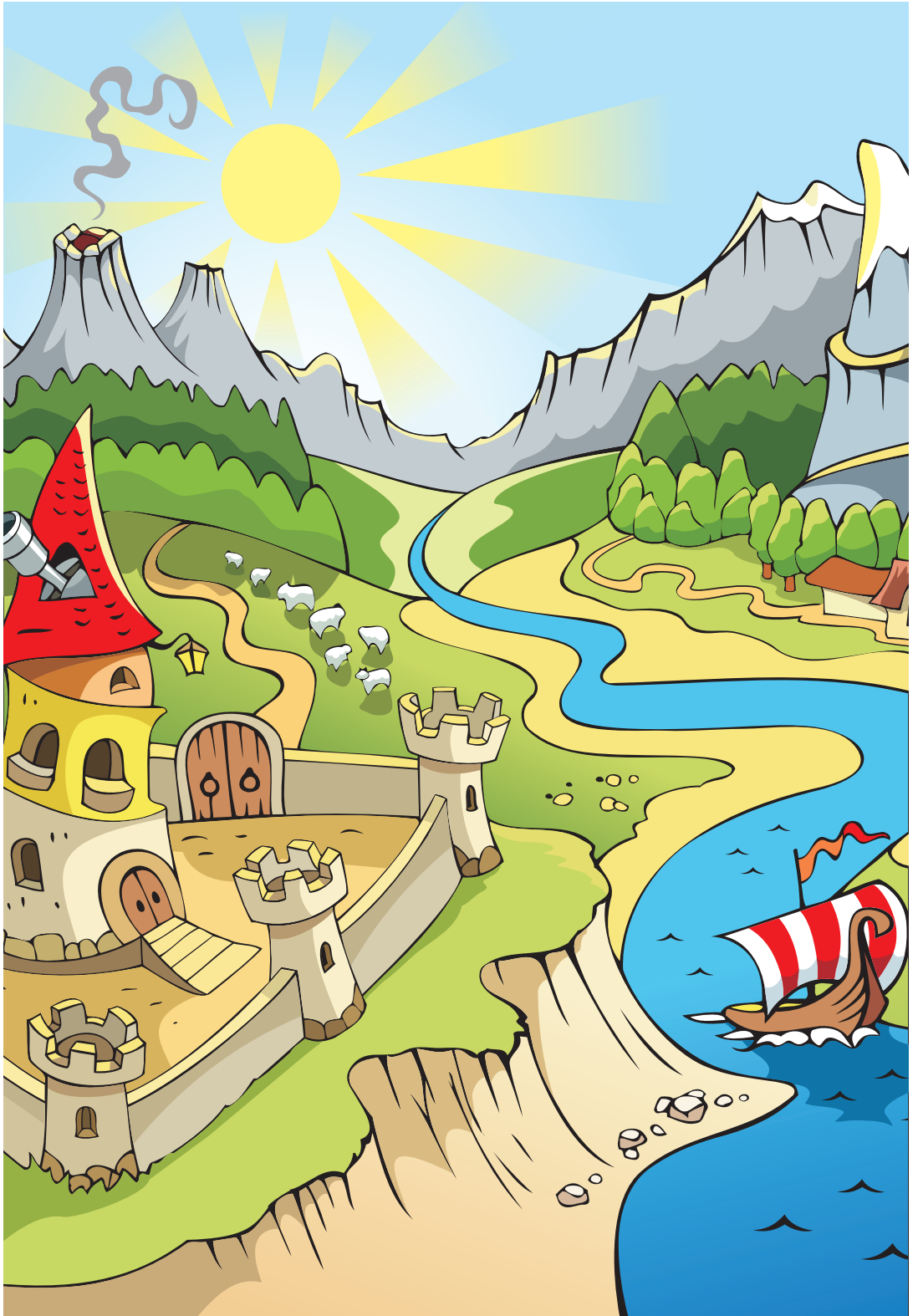
Акција посвећена повећању безбедности у
саобраћају деце школског узраста

“Знање и бојице за безбедне улице”

Драга децо,

Саобраћај је део наше свакодневице. Ви се можда возите аутомобилом до школе, идете на летовање авионом, воз пролази недалеко од вашег дома, уживали сте тожда некада пловећи бродом, мобилни телефон је саставни део вашег живота, све се то подразумева и добро познаје. Али, ми ћемо вам саобраћај представити на другачији начин, кроз вама добро познате бајке. Надамо се да ћете маштајући са нама овако боље упознати историју саобраћаја и његов значај. Такође, осим да сањате стварност, жеља нам је да будете безбедни учесници у саобраћају, као наш и ваш храбри кројач.

*Биљана Кордић и
Hyundai*

ХРАБРИ КРОЈАЧ

Безбедност саобраћаја

Некада давно живео је један млади кројач у малом краљевству. Док је у својој радњи шио одела, муве га нису остављале на миру ни за трен. Једног дана се толико наљутио да је једним ударцем шаке погодио њих седам. »Једним ударцем сам седам убио!«, узвикнуо је раздраган. Испод његовог прозора су то чуле две старице, које су управо причале о џину кога се бојало цело краљевство. Како су биле мало наглуве, оне су схватиле да је кројач убио седам џинова и одмах разгласиле по целом краљевству. О «великом подвигу» се пронео глас до краља па је овај поручио да му доведу младог кројача. Онда му је рекао да треба да ослободи краљевство од џина, који чува краљевско благо и задајући нерешиве задатке онемогућава било кога, па и краљевску породицу да дође до њега. Младом кројачу ништа није вредело што је покушао да објасно да је у питању неспоразум.

И тако је јадни кројач кренуо на пут до необичног дива страхујући да не настрада као и толики пре њега. Тек

”Чаробне приче о саобраћају”

је мало одмакао ходајући уз десну ивицу пута, кад се појавише иза његових леђа два троглава пса и појурише га уз језив лавез. Трчао је колико га ноге носе али они су били све ближе. Одједном му паде на памет да пређе на леву страну пута и они нестадоше. Сада је ходао лагано уз леву ивицу пута и осмехивао се веселим кочијашима, који су му пријатељски махали. Значи, помислио је: »Изгледа да сам успео да решим први задатак и преживим, путем се треба кретати уз леву ивицу коловоза и видећу ко ми долази у сусрет, иза леђа наилази опасност коју не видим».

Ходајући тако путем кројач није одмах приметио да су се поред пута појавиле стазе. Њима су се кретали весели патуљци. Кочијаша који су му долазили у сусрет одједном више нису били добри, већ су из све снаге натеривали своје коње и кола на њега. «Шта сад?», помисли кројач и готово случајно скочи на тротоар. Патуљци, који су му долазили у сусрет наклонише се са поштовањем и показаше таблу са натписом: ПЕШАЦИ КРЕЋИТЕ СЕ ТРОТОАРОМ. «

Бежећи од побеснелих кочијаша и коња, решио сам и други задатак, а то је: Тамо, где има тротоар, ја се као пешак морам кретати њиме а где га нема левом страном пута!», помисли кројач и крену даље.

”Чаробне приче о саобраћају”

Изненада кројач примети да пут наставља негде даље, а не према дворцу и да ће морати да пређе на супротну страну пута да би наставио у жељеном правцу. Крочио је са тротоара на коловоз али се тргао јер су са леве стране у пуном галопу наилазиле кочије. »И ово је неко правило, али схватио сам. Морам погледати прво лево, па десно и опет лево на пут и ако нема никога прелазим!«, храбрио је себе кројач. И успео је, није га прегазила ниједна кочија, као многе друге пре њега.

»Ово и није тако тешко, само треба пазити на нека правила и сачуваћу живот!«, мислио је кројач, све више охрабрен, страну пута да би наставио у жељеном правцу. Крочио је са тротоара на коловоз али се тргао јер су са леве стране у пуном галопу наилазиле кочије. »И ово је неко правило, али схватио сам. Морам погледати прво лево, па десно и опет лево на пут и ако нема никога прелазим!«, храбрио је себе кројач. И успео је, није га прегазила ниједна кочија, као многе друге пре њега.

»Ово и није тако тешко, само треба пазити на нека правила и сачуваћу живот!«, мислио је кројач, све више охрабрен, ходајући лагано ливадом, која се опет претворила у пут са тротоаром и он пређе на њега. Кочије необичних облика и звукова су се у великом броју кретале путем.

”Чаробне приче о саобраћају”

Међутим, пут опет скрену лево и он је опет морао да пређе на другу страну. Учини исто гледајући лево-десно али су возила пролазила у толиком броју да није могао да пређе. «Изгубљен сам, никада нећу успети», јаукну кројач. Приђе му један патуљак, узне га за руку и поведе до места на коловозу, које је било обележено белим линијама, где су се возила заустављала да би патуљци прешли. Кројач се захвали патуљку и безбедно пређе пут на обележеном пешачком прелазу.

Пошто је прешао ливаду опет је наишао на пут који је морао прећи да би могао ући на капију замка. Путем су се опет кретала многобројна возила. Кројач је у чуду посматрао како возила у правилним размацима стају и патуљци прелазе улицу. Размислио је и схватио: »Када је возилима, али и патуљцима упаљен зелени фењер они се крећу, а када је упаљен црвени, они стоје. Када се патуљцима упалио зелени фењер, а возилима црвени он је заједно са групом патуљака ушао на капију замка. «И ово је било лако, на зелено прелазим, а на црвено чекам, јер се возила крећу», понављао је у себи ишчекујући још изненађења.

На његово изненађење, када је ушао у замак див га је дочекао раширених руку и пријатељски, док су многобројни окупљени патуљци аплаудирали. После

”Чаробне приче о саобраћају”

вишедневне обилне гозбе, кројач је наговорио дива да свима у краљевству објасни правила за преживљавање у саобраћају и на тај начин им подари благо које се зове безбедан живот. Кројач се вратио свом занату а краљ га је богато наградио за храброст.

ПЕПЕЉУГА

Друмски саобраћај

Била једном девојка коју су звали Пепељуга. Мајка јој је умрла када је Пепељуга била мала и отац се оженио другом женом, која је са собом довела две ружне кћери. Али, добри отац ускоро умре и Пепељуга, која је израсла у праву лепотицу остала је на милост и немилост маћехи и њеним кћеркама. Радилa је од раног јутра до касно у ноћ, упрљана и у поцепаној одећи.

Једнога дана Пепељуга и њене зле сестре добиле су позив за бал који приређује краљ. Пронео се глас да ће принц на балу изабрати себи невесту. Ружне полусестре су биле веома узбуђене и спремале су се цео дан. Пепељуга их је замолила да и она пође на бал, али јој нису дозволиле. Тужна, отишла је у башту и тихо заплакала. Али, одједном, пред њом су се обреле три добре виле са чаробним штапићима у рукама.

Свака вила је желела да помогне Пепељуги и опреми је за бал, али се појавио проблем: нису могле да се договоре ни око чега. Једна је желела жуту, друга плаву а трећа белу хаљину за изненађену девојку. На крају су се ипак некако

договориле и обукле је у ружичасту хаљину. Сукоб се још више повећао са избором дијадеме или вела. Једино са чиме су биле сагласне су стаклене ципелице.

Свађа је достигла кулминацију када је требало бундеву претворити у возило које ће Пепељугу одвести на бал. Једна од њих је предложила да то буде возило које су користили људи у праисторији за превоз терета у време када су тек измислили точак. Друга је бесно ударала штапићем по бундеви са жељом да буде Римска двоколица, баш онако раскошна, каква је била у време када су Римљани били велики освајачи веома вични градитељи путева. Трећа, се љутито насмејала и не погледавши остале претворила бундеву у раскошне краљевске кочије из средњег века. Пепељуга је збуњено чекала не знајући шта да ради.

Виле нису биле задовољне па су наставиле са ређањем историјског развоја возила друмског саобраћаја. Пао је предлог да се Пепељуга превезе у возилу на парни погон, које је направљено почетком 19. века захваљујући конструкцији парне машине Џемса Вата. «То је споро!», љутила се друга “бољи је ФОРД Т, прво возило Џемса Форда, намењено широкој употреби почетком 20.века!».

«Њој треба романтично возило из 60-тих година 20.века,

”Чаробне приче о саобраћају”

које је не само брже, већ и удобније», викала је трећа вила.

На крају су се ипак договориле, тако што су бундеву елегантно претвориле у један лепи модел Hyundai-ја. На брзину су обучиле Пепељугу како да управља њиме, наравно, помоћу чаробног штапића. Када је Пепељуга стигла, бал је већ био почео а принц се прилично досађивао. Чим ју је угледао одмах је устао и замолио је за плес. Плесали су цело вече, све до поноћи, када је Пепељуга морала да крене јер је чаролија престајала у поноћ.

Бежећи док чаролија није престала Пепељуга је изгубила стаклену ципелицу на степеништу дворца. Трчећи за њом принц је нашао ципелицу и саопштио краљу да ће се оженити оном којој буде одговарала та ципелица. Кренуо је по краљевству, обилазећи многе куће и девојке и пробајући ципелицу, али ни једној није пристајала.

Очајни принц је једног дана дошао и у Пепељугину кућу. Ципелица није одговарала њеним сестрама а њој нису ни помишљале да дозволе да је проба. На принчево инсистирање Пепељуга је обула ципелицу и његовој радости није било краја. Пресрећну Пепељугу принц је одвезао у дворац у свом најновијем аутомобилу са електричним (хибридним) мотором који не загађује ваздух и који је веома тих. Заједно су живели дуго и срећно.

МАЛА СИРЕНА

Водени саобраћај

У дубини океана владао је некада краљ свих мора. Имао је пуно кћери, али најмлађа, Мала Сирена била му је најмилија. И поред свих лепота морских дубина, Мала Сирена је често одлазила на површину мора. Од давнина се дивила плаветнилу неба, сјају сунца, бојама цвећа. Посматрала је људе који су ходали копном али који су још у праисторији научили да праве чудне чамце издубљене у дрвету или сплавове од више повезаних дебала да би олакшали кретање водом и превоз терета.

Векови су пролазили а мала сирена је и даље чезнула за људским начином живота. Посматрала је развој али и пропаст цивилизације у Месопотамији, на рекама Тигру и Еуфрату. «У чему плове ти људи», мислила је «па то је само плетемо пруће које плута на површини воде, а они га зову КУФА!». Грчка и Римска цивилизација су јој се, са својим великим бродовима које су покретали робови и једрењацима, посебно допадале јер су људи које је она волела били све присутнији на мору тргујући са далеким

земљама Истока. На жалост, понекад је била и тужна због људи који су те своје бродове користили и за ратове и за освајања.

Једне ноћи кришом се попела на узбуркану површину мора. Велики таласи су се обрушавали на лепо једрењак, који је већ почео да тоне. Угледала је младића који се храбро, али и безуспешно борио са таласима. Мала Сирена није много размишљала, запливала је и готово онесвешћеног младића извукла на обалу. У ушима су јој одзвањале очеве забране да се меша са створењима са копна. Дуго је гледала његове очи и ослушкивала откуцаје његовог срца. Као никада до сада, пожелела ја да је обично људско биће а не принцеза Мала Сирена.

Дани су пролазили, а Мала Сирена је непрестано мислила на младића. Тражила га је у великој луци и сазнала да је он краљевић. Њеној срећи није било краја када га је угледала да стоји на палуби лепе Каравеле. Чула је како говори старом краљу да ће оженити само девојку која га је спасила дављења.

Не знајући шта да ради, јер се није смела обратити оцу и рођацима, Мала Сирена је отишла код зле чаробнице да потражи

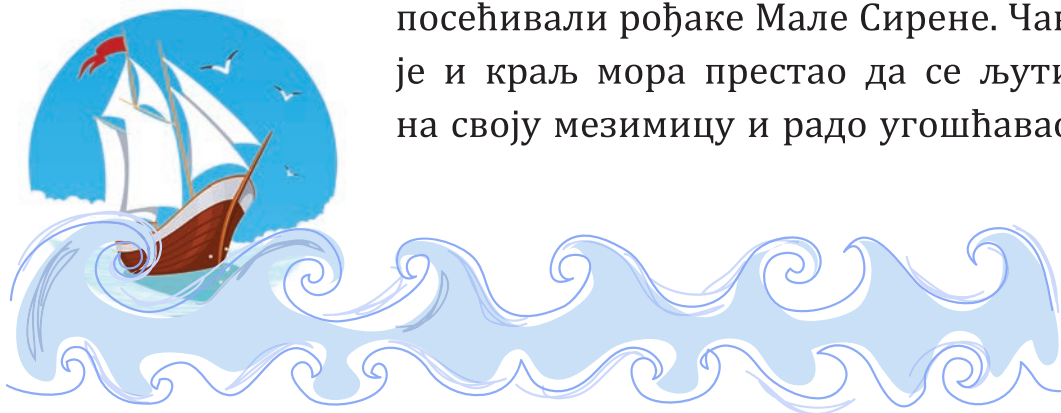

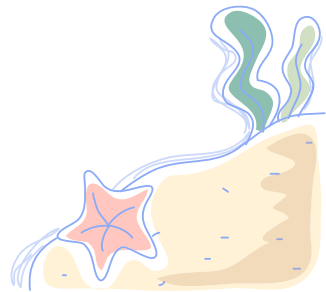
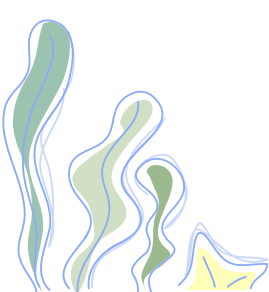
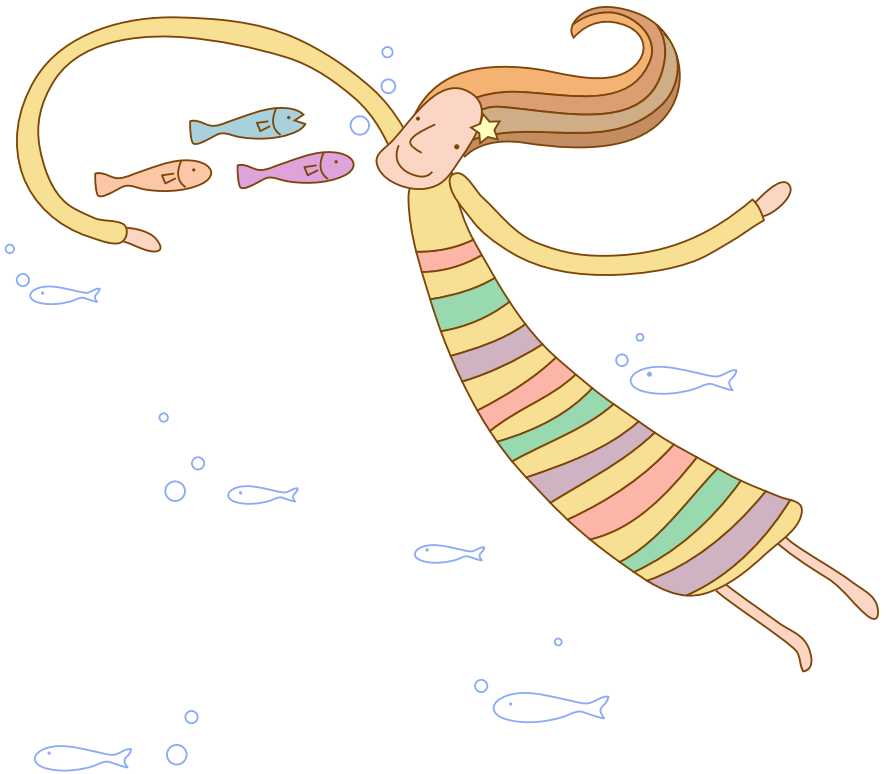
”Чаробне приче о саобраћају”

помоћ. Молила је да је ослободи златног репа и подари јој људске ноге. Чаробница је, за узврат, тражила од Мале Сирене њен прекрасни глас и дивно певање, који је затворила у шкољку и бацила на морско дно.

Мала Сирена је одмах отишла код принца и уз велико славље одмах су се венчали. Живели су срећно. Једини проблем је био што је мала сирена била нема. Једнога дана направили су излет на море на новом пароброду, који се тих дана први пут појавио. Радосни принц је грлио своју драгу сирену на палуби, кад је брод стао јер су пропелери, који покрећу брод запели за нешто што је било на дну мора. То је била шкољка у којој је био заробљен глас Мале Сирене. Од снаге пропелера она се сломила, глас се ослободио и Мала Сирена је опет могла да говори и да пева.

Године су пролазиле а сада већ краљ краљица, често су пловили морем и посећивали рођаке Мале Сирене. Чак је и краљ мора престао да се љути на своју мезимицу и радо угошћавао

”Чаробне приче о саобраћају”

свога зета. Сада су пловили великим брзим бродом, које је покретао дизел мотор. Људи су све више и чешће бивали на мору и преваљивали огромне раздаљине за кратко време.

Потомци младог принца и лепе Мале Сирене наставили су традицију пловидбе морима, али сада у модерним бродовима на атомски погон.

ПЕТАР ПАН

Ваздушни саобраћај

Био једном чаробни дечак по имену Петар Пан. Живео је у земљи Недођији, на зеленом острву, високо изнад облака. Највише од свега је волео да лети и изводи враголије, тако што је посипао децу својим чаробним прахом. Верао се по крововима, улазио кроз отворене прозоре у дечије собе и уснулој деци шапутао на уво најузбудњивије приче из своје чаробне земље.

Једне ноћи, док је летео изнад густих кровова Лондона, опазио је осветљен прозор и спустивши се преко крова, провирио унутра. У соби је седело троје деце и причало приче о Петру Пану и летењу. Били су то Венди, Михајло и Иван, који су веровали у Петра Пана и надали се сваке вечери да ће он долетети и кроз њихов прозор. Припремали су се за летење тако што су правили своје направе, којима ће се, како су мислили винути у авантуру. Михајло је, баш као Дедал и његов син Икар, Према грчкој легенди први летачи, направио крила од перја и воска. Венди је шила

”Чаробне приче о саобраћају”

велики балон и спремала корпу, да у њој полети са Петром Паном, као и људи из 17. и 18. Иван је ковао планове за пут у Недођију у Дирижаблу, који је требало напунити гасом лакшим од ваздуха.

Видевши тако занесену децу, Петар Пан је одлучио да се појави и поведе их са собом. Посуо их је чаробним прахом и одушевљена деца полетеше, без својих помагала, високо у земљу Недођију. Прво их је одвео у индијанско село код великог поглавице. Међутим, тамо је владала туга јер је Капетан Кука, зли гусар, отео Сунчицу, поглавичину кћерку и сакрио је негде у пећинама острва.

После дугог трагања пронашли су принцезу везану у једној пећини. Сирота девојчица лежала је изнемогла поред неке старе летелице. Иван, Михајло и Венди су закључили да је то авион браће Рајт, прва направа тежа од ваздуха, која је полетела почетком 20.века. Малу Сунчицу су вратили у њено племе.

После спашавања мале индијанке Петар Пан је одлучио да, једном за свагда, расчисти са Капетаном Куком и његовом бандом. Долетео је са децом на гусарски брод и изазвао Капетана Куку на двобој. Исукали су мачеве и борили се

”Чаробне приче о саобраћају”

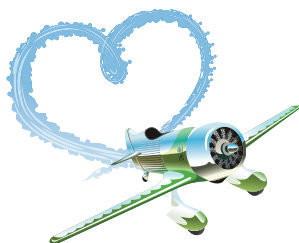
на огради, високо изнад воде. Звекет мачева је одјекивао, а гусари и деца немо су посматрали борбу. У великој жељи да победи Петра Пана, Кука се оклизнуо и пао у чељуст великог крокодила који је пратио брод.

Петар Пан је заувек победио Капетана Куку. Гусари су се разбежали. Веселу није било краја. Међутим, Венди, Михајло и Иван су се зажелели куће и замолили Петра Пана да их отпрати кући. Журећи умало нису налетели на полицијски хеликоптер, који је кружио изнад града.

Петар Пан их је још одвео да виде, како је он то назвао «велику птицу», која може да понесе и 500 путника и крећу се брзином од скоро 1000 км/час. Деца су му објаснила да су се она већ возила у њему и да је то БОИНГ 747, један од највећих модерних авиона на свету. За њима су остала светла аеродрома.

Михаило, Иван и Венди су се тихо поздравили са својим пријатељем Петром Паном. Он им је обећао да ће опет доћи по њих да их одведе у нове авантуре. Изненада су приметили да у дневној соби има светла па су похитали да виде шта се дешава. Њихов отац је седео у фотељи, испијао своју вечерњу шољу млека, и посматрао лансирање спејс-

шатла на телевизору. Мајка је већ задремала на каучу. Чувши их, промрљао је « одувек човек машта о летењу, ево још мало па ћемо туристички путовати у свемир. Шта ви децо мислите о летењу?». Они су се погледали, насмејали и упутили ка својим креветима.

ПИНОКИО

Железнички саобраћај

У једном малом граду живео је мајстор, луткар, по имену Ђепето. Правио је разне играчке. Једног дана направио је дивног, дрвеног лутка коме је дао име Пинокио. »Ех, кад би овај лутак оживео«, гласно је рекао једне вечери пре него што је отишао да спава. Његову жељу чула је добра вила и оживела је лутка. Ђепето га је заволео као сина, мазио га, облачио, па га је чак послао и у школу.

На путу за школу Пинокио је угледао луткарско позориште које га је одушевило. Власнику позоришта се његов изглед лутке веома допао и желећи да га искористи наговорио га је да ради за њега. Пинокио је заборавио и оца и школу и забављао се неко време возећи лутке на старој парној локомотиви, која је некада у 19.и 20 веку вукла вагоне који су превозили и људе и робу а сад служила само за позоришну представу. Ипак после неког времена зажелело се куће па му је газда исплатио зараду од пет златника. Враћајући се кући срео је хромог лисца и ћоравог мачка. То

су била два стара разбојника, који су наговорили Пинокија да их мало почести у гостионици. Уморан Пинокио је задремао, што су искористили два преваранта и украли му златнике. Када се пробудио, Пинокио је, очајан заплакао и побегао из гостионице.

Док је ишао кући поред шина железничке пруге и плакао, умало га није ударила маневарка-дизел локомотива која је премештала вагоне за истовар на ранжираној станици. Помислио је како је ова локомотива мого чистија од парне из позоришта али ипак нафта која је покреће смрди док сагорева. «Ја бих умео и ово да возим и не треба ми школа!», помислио је и одједном осетио да му се нос повећава. Заплакао је још више. Изненада се пред њим појавила добра вила и рекла му да му нос расте јер је неодговоран и лаже и да ће му се нос смањити кад постане добар дечко. Пинокио је обећао да ће и то постати.

Пинокио је лако обећао али није могао да одржи обећање. Уместо кући, забасао је у земљу играчака. Играјући се са осталом децом најдивнијим играчкама на свету заборавио је и оца и обећање дато вили. Највећу радост изазвала му је возња правом електричном локомотивом. Дуго је возио у круг вукући гомилу деце у вагонима. «Скоро да бих

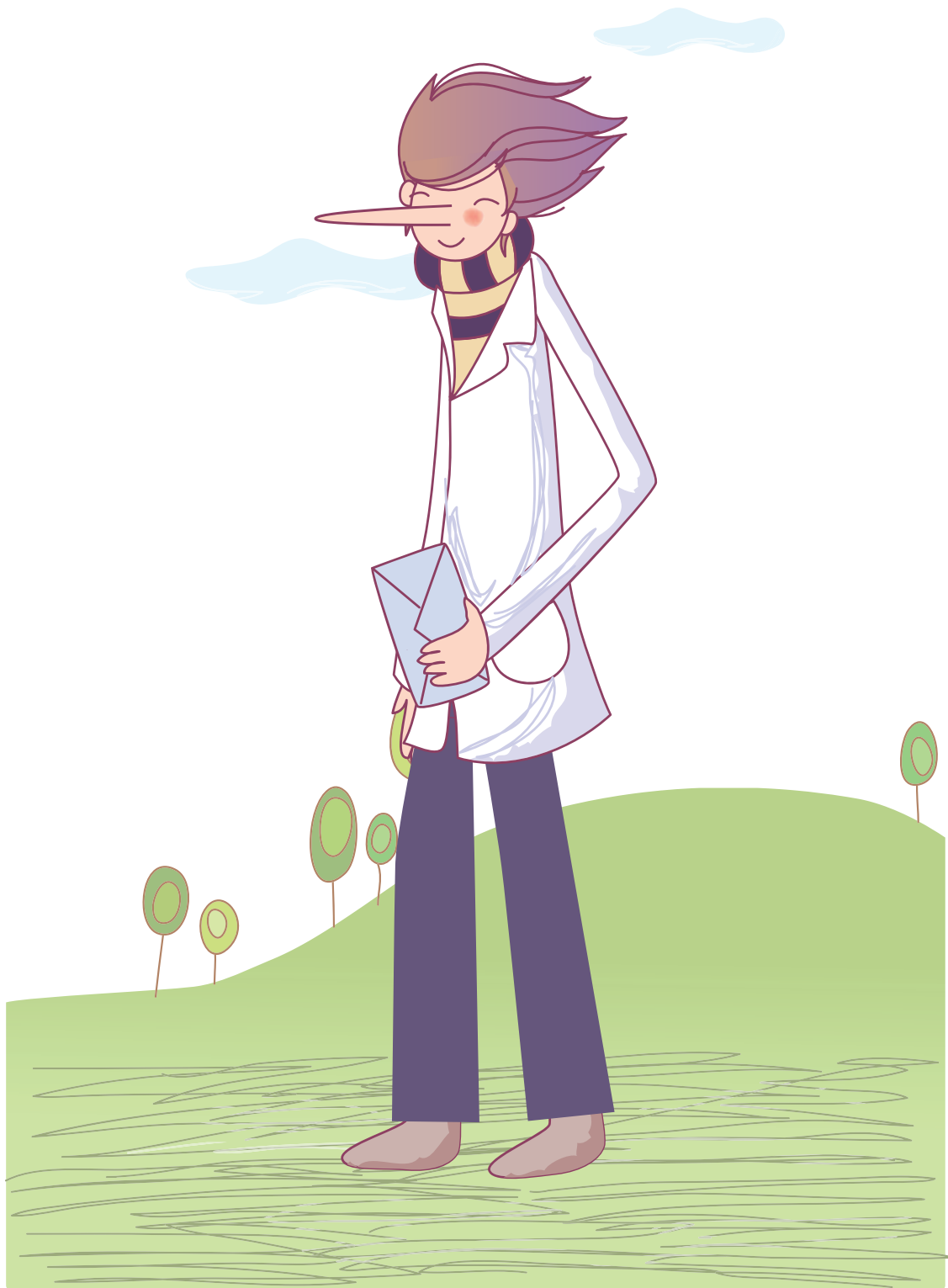
”Чаробне приче о саобраћају”

могао и правом да управљам а ова је и боља јер ништа не смрди и мање се чује!», помислио је, али је нос, због лажи, опет порастао. Међутим, у земљи играчака је владао и страشان закон: ко заборави своје родитеље претвориће се у магарца.

У општој граји Пинокио је одједном чуо да је почео да њаче и преплашен схватио да се претворио у магарца. То се догодило већини деце која су се играла са њим. И изненада су се појавили стари познаници, хроми лисац и ћорави мачак и почели да скупљају магарце-децу у вагоне, Пинокио је уплашено зањакао али се и дао у бег. Он није хтео да заједно са осталима буде продат на пијаци и да остатак живота ради магареће послове. «Зашто све ово да радим, па ја волим свога оца», питао се трчећи. То сазнање донело му је повратак у стари облик дечака лутке.

Побежавши из земље играчака врати се кући, где је затеко писмо од оца Ђепета да је отишао да га тражи. Пинокио је горко заплакао и кренуо да тражи оца. Тражио га је свугде и по селима и по градовима. Чак је силазио у граду у подземну железницу, тако звани метро и одушевљавао се његовом брзином и тачношћу, али оца није нашао. Очајан, седео је једнога дана на обали океана загледан у

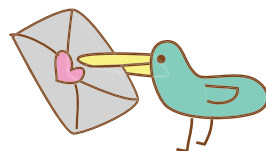
”Чаробне приче о саобраћају”

воду, оклизнуо се и упао право у уста великог кита. И ако је уплашен, запалио је лампицу и на његову велику радост угледао свог оца Ђепета, који и сам тражећи Пинокиа је доспео на то ужасно место.

Пинокио је помогао свом оцу да запале ватру, кит је кинуо и они су се нашли на слободи. Од тог дана Пинокио је редовно ишао у школу, добро учио и на велику радост свога оца није више лагао, те му се и нос смањило. После неког времена, једнога јутра и више није био лутка. Када је порастао постао је машиновођа, на једношинским, модерним електричним локомотивама, који развијају велике брзине и спајају државе и народе. Шта би друго постао када га је живот везивао за железницу?

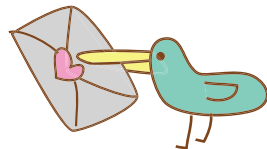
СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА ПТТ саобраћај

Живела једном лепа девојка, по имену Снежана. Мајка јој је рано умрла и њен отац, који је био краљ поново се оженио. Нова краљица, Снежанина маћеха, мислила је само на своју лепоту. Била је лепа жена, али зла. Највише од свега је волела да се огледа у огледалу и дописује са злим сестрама из суседног краљевства, пишући дуга писима о враџбинама. Одлазила би често у своју собу и питала чаробно огледало: »Ко је најлепши на свету?» «Ти си најлепша!», одговарало је годинама њено огледалце. Једнога дана, када је Снежана већ одрасла, огледало, на запрепашћење зле маћехе одговори: «Снежана је најлепша!»

Гневна маћеха позва једног свог помоћника из свог родног краљевства телеграфом, јер се тамо још увек тако комуницирало и нареди му да одведе Снежану у шуму и тамо је убије. Још рече:»Њено срце биће ми доказ да је мртва!» Слуга се одвезе са Снежаном у старим кочијма, које су некада служиле за превоз писама у удаљене делове краљевства, обећавајући Снежани возњу по шуми. Он

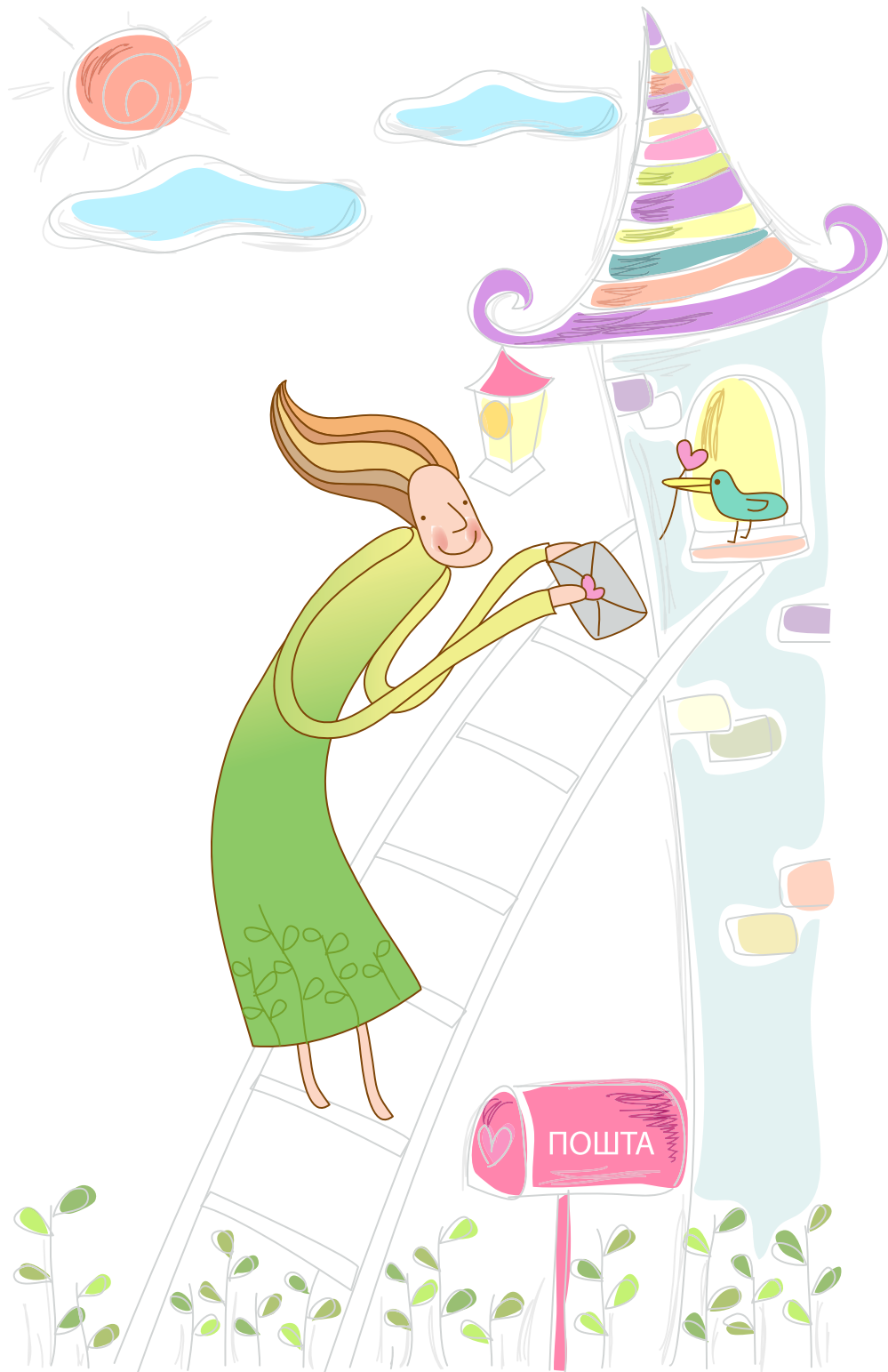
”Чаробне приче о саобраћају”

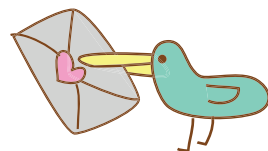

је одведе дубоко у шуму, али дирнут њеном младошћу и безазленошћу, сажали се и пусти је. На повратку у двор улови једну дивљу свињу и њено срце однесе злој краљици.

Лутајући шумом, уплакана Снежана наиђе на једну мајушну кућицу и уђе. У њој није било никога. Све је унутра било мало јер су у њој живели патуљци, који су по цео дан копали злато у брдима. У кућици је све било уредно и чисто, све на свом месту, седам креветића, седам тањирића, седам кашичица, виљушчица и чашица. Прво је покушала да нађе телефон и кад га је нашла заплакала је јер је био у квару. Гладна и жедна, Снежана припреми нешто за јело а затим, онако уморна заспа.

Убрзо дођоше патуљци и угледаше уснулу Снежану. Раније нису имали прилике да виде тако лепу девојку. Иако веома радознали да сазнају ко је она, оставише је да спава. Када се пробудила, Снежана исприча патуљцима своју тужну причу. Чак и да им је телефон био исправан она није имала коме да се јави. Они се сажалише и понудише да остане код њих, што она прихвати. Она им је од тада кувала и чистила кућу и сви су били веома срећни, често увече играјући веселе игре.

Убеђена да је Снежана мртва, зла маћеха је ликовала. Трајало је то неко време, све док јој шумар из шуме у којој је живела Снежана са патуљцима није послао телеграм и јавио да је она жива. Краљица је напосто побеснела. Разбила је своје огледало које јој није рекло да је Снежана жива. Краљица је смислила лукав план. Прерушиће се у старицу, напунити корпу отровним јабукама и принаћи Снежану.

Тако прерушена, деловала је пријатељски. Понудила је Снежани једну лепу, зрелу јабуку, коју Снежана одмах узме. Међутим, чим ју је загризла поче да се гуши. Имала је још толико снаге да мобилним телефоном позове патуљке, који су радили у руднику (мобилни телефон су набавили за случај да Снежана буде у некој невољи). Пошто је Снежана пала мртва, зла маћеха је ликујући скакутала са камена на камен при повратку у двор. У једном тренутку се оклизнула, пала у провалију и на месту остала мртва.

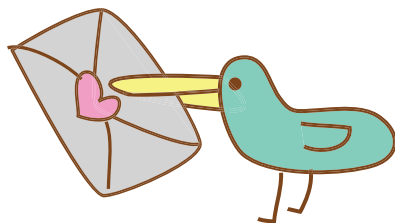
Када су патуљци чули да Снежани није добро одмах су напустили посао у руднику и похитали кући. Снежани није било помоћи. Три дна су је оплакивали а онда направили диван, прозиран, кристални ковчег и у њега спустили Снежанино тело. Ковчег су затим однели на оближњи брежуљак, где су га данима чували. У међувремену је један

”Чаробне приче о саобраћају”

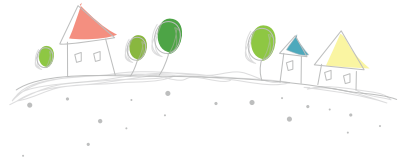
од њих помоћу компјутера, односно интернета писао на много адреса у свету, надајући се да неко може помоћи Снежани.

У то време је шумом проилазио лепо краљевић из суседног краљевства. Када је видео Снежану у ковчегу, одмах се заљубио. Замолио је патуљке да му дозволе да пољуби мртву девојку. Када је краљевић пољубио Снежану, она се насмешила и устала из ковчега. Патуљци, срећни што је Снежана жива, испратише њу и краљевића све до њиховог краљевства, где су се они одмах венчали.

ТРИ ПРАСЕТА

Саобраћајна логистика

Била једном три прасета. Звали су се Буцко, Јоцко и Гицко и били су браћа. Волели су песму и игру и лепо се проводили. Како се приближавла зима Гицко, који је био највреднији, молио је браћу да почну са припремама за њу, али му они, заиграни, нису хтели да помогну, те се коначно договорише да сваки себи направи кућу. Гицко је организовао изградњу куће од цигала и саветовао се са стручњацима. Прво је булдожером ископао темељ. Затим су му постепено са стоваришта довозили цемент, песак, шњунак, па цигле, греде и црепове. Камioni са палетама и разни мајстори су се смењивали поступно, док су браћа лутала по шуми и певала: »Баш је Буцку и Јоцку лепо, они ништа не маре, док њихов брат Гицко баца паре!«

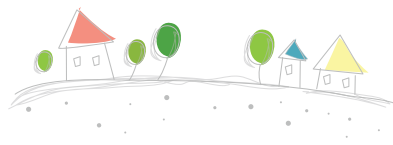
Међутим, Јоцко је посматрајући како брат организује допрему грађевинског материјала, пожелео и сам да направи кућу. Када је то рекао Буцку, овај му се слатко насмејао. Ипак, он је почео и сам да зида. Није му ништа

”Чаробне приче о саобраћају”

значила организована допрема материјала, па је наручио све одједном, тако да се на његовом плацу нашла огромна количина грађевинског материјала. Све је он сам истоварио ручно (није хтео да плаћа булдожер и виљушкар), што је потрајало прилично, а и много се уморио. Кад је започео градњу јесен је већ била увелико стигла.

Буцко је лето и јесен провео у песми и игри. Тек кад су почеле хладноће сетио се да ће морати негде да се склони и склепао је неку чатрљу од дасака. Није прошло много времена кад наиђе гладни вук и застаде испред Буцкове кућице њушећи добар залагај. Дунуо је два пута а она остаде на месту. Буцко се слатко кикотао изнутра. Изненада вук шапом удари по даскама и оне попадале једна за другом. Буцко појури код брата Јоцка, а вук за њим. На свој ужас затече брата како још зида своју кућу, на којој још није било ни крова ни прозора. «Бежимо код Гицка, он је уз помоћ механизације и памети своју сигурно завршио!», завапи Јоцко.

Вук је пратио Буцка и Јоцка до Гицкове куће. Они су избезумљени упали на свечани ручак, који је Гицко организовао за своје пријатеље који су му помагали да направи кућу. Узалуд је вук покушавао да лупа по чврстој

”Чаробне приче о саобраћају”

кући, није успео ни да је оштети. Пријатељи и браћа су дуго певали и играли. Вука је убрзо отерала хладноћа и снег у своју јазбину. Стигла је зима.

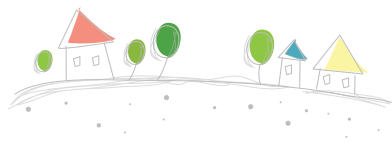
Зима је пролазила у песми и игри али је Гицко мислио на то што ће радити када време буде лепо и како ће зарадити за безбрижнији живот. Предложио је браћи да заједно отворе шумску продавницу. Иако би требали бити поучени искуством са својим кућама браћа су се само насмејала и

наставила са песмом. « Хајде да свако направи свој посао на пролеће!», предложио је Јоцко да би утешио брата.

Стигло је прелепо пролеће и животиње су се разишле по шуми. Хладну и опасну зиму многе су заборавиле. Буцко се са другарима разиграо по шуми заборавивши за обећање које је дао брату. Јоцко се у неко доба сетио па је почео да добавља из оближње шуме лешнике и жирове и излаже их на једном деблу у шуми. Међутим, посао му никако није ишао, па је на крају и пропао. Био је очајан и баш га је занимало како иде брату Гицку.

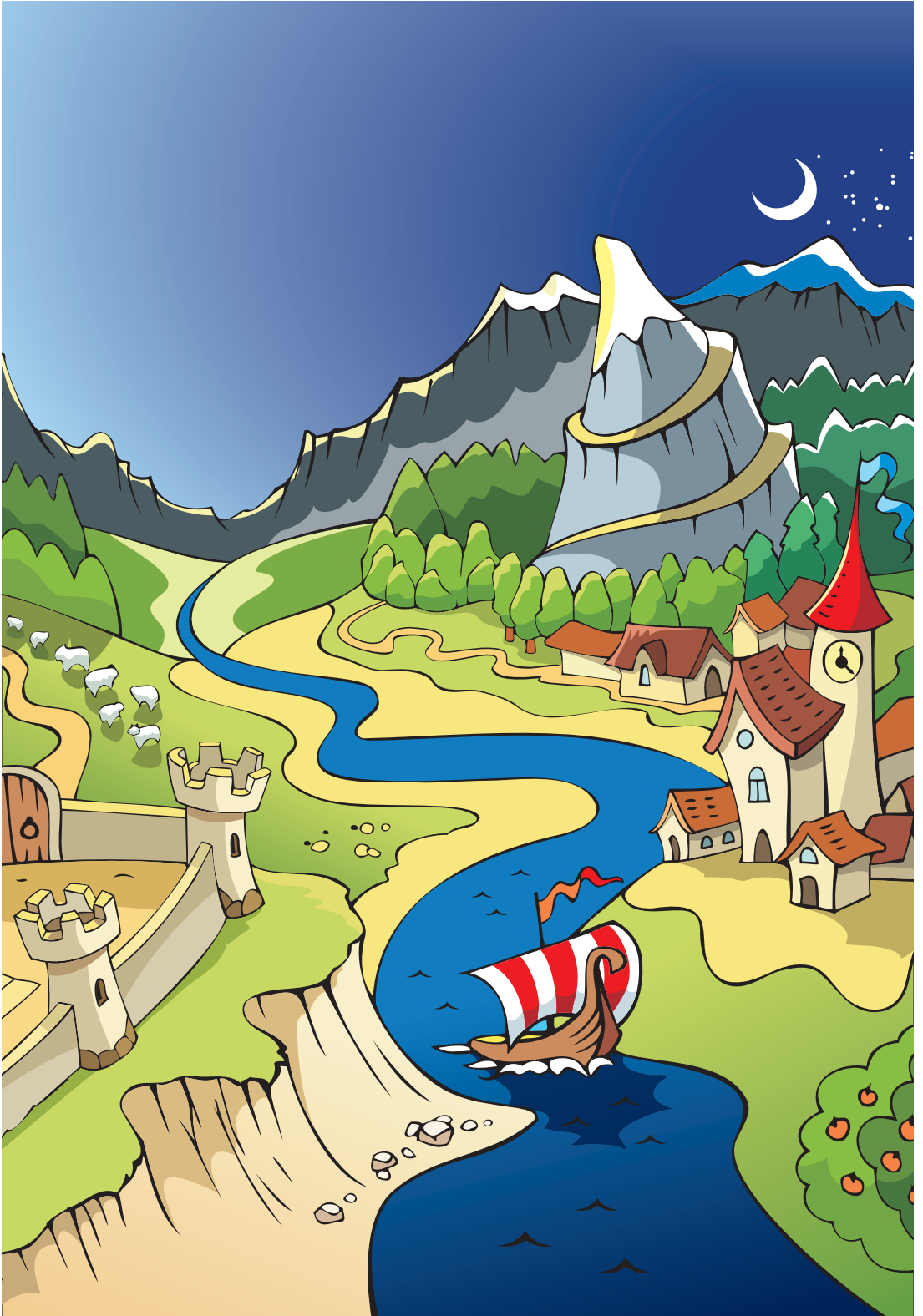
Зима је опет натерала Буцка и Јоцка да потраже склониште код брата Гицка. Били су веома изненађени када су угледали самопослугу испред братове куће. «Како ти је то успело?», питали су га у глас. «Као прво, размислио сам шта ће становници шуме куповати у мојој продавници. Наравно, оно што у овој шуми нема, а то нису и лешници и жирови којих има у изобиљу, драги брате Јоцко, због чега си ти пропао. Друго, сазидао сам продавницу на самом путу, тако да свима буде згодно да уз пут сврате у куповину. Треће, можда најважније, организовао сам допремање робе уз помоћ стручњака за саобраћајну логистику, тако да стиже редовно, свежа и разноврсна. Контејнери, који стижу из целог света довозе се на возилима до моје

продавнице, из њих се палете виљушкарима директно смешатају у продавницу и нико не такне робу до купца. И четврто, погледајте по шуми како на свим раскршћима стоји моја реклама!», лагано је испричао Гицко уводећи браћу у кућу да заједно проведу зиму уз песму и игру.

У току зиме Буцко и Јоцко су се договорили да више не живе на рачун свог брата и да сами отпочну неки посао који воле и који умеју најбоље да раде. Схватили су да њихов предузимљив брат пратећи нове технологије заиста има пословног успеха, али да и они могу допринети неком својом промишљеном активношћу. Буцко је као изузетан певач, забављач и играч почео да организује забаве за шумске животиње, те су га ускоро тражили да свима увелича рођенданске и остале прославе. Јоцко је бежећи од вука схватио да воли да трчи и направио је своју салу за рекреацију свихузраста. Нарочито су га посећивале шумске даме које су имале извесних проблема са тежионом. Тако су три прасета живела дуго и срећно са својим шумским пријатељима.

Драга децо,

Надамо се да сте уживали у бајкама и да сте, уз то, научили нешто ново о саобраћају. За вас су их припремили Биљана Кордић и Hyundai . Биљана је саобраћајни инжењер и ради у Саобраћајно-техничкој школи у Земуну, али, осим што учи безбедности и регулисању саобраћаја неке велике ђаке, она је доста тога написала и за ваш узраст, почевши од Саобраћајне азбуке, сликованица Начини путовања, Сигурно путовање и Саобраћајни бонтон, преко забавних приручника Крећемо и Саобраћајне мозгалице, дидактичког учила Мали улични трикови, до уџбеника за специјализацију Регулисање саобраћаја и, оно, на шта је веома поносна, један прави авантуристички роман за децу Дружина из предграђа и духови са реке. Као резултат заједничке жеље да свет буде лепши и безбеднији, Биљана и Hyundai су створили за вас Чаробне приче о саобраћају.

Немојте никада престати да водите рачуна о својој и туђој безбедности у саобраћају, чак ни онда када одрастете и ове бајке буду само део слатке успомене, јер свет је безбедан само онолико колико га ми учинимо таквим. Такође, никада немојте престати да сањате јер је свет леп и занимљив само онолико колико смо ми радознали и колико то желимо.. Желите много и јако, можда ће се остварити неки од ваших снова!

Акција посвећена повећању безбедности у саобраћају
деце школског узраста
“Знање и бојице за безбедне улице”

Покровитељ акције:
Hyundai ауто Београд
уз подршку Министарства унутрашњих послова
Републике Србије

Наслов књиге:
Чаробне приче о саобраћају

Аутор:
Биљана Кордић

Издавач:
ДЦ графички центар

Реализација:
Hyundai ауто Београд
Милутина Миланковића 7в
11070 Нови Београд

Уредник:
Дијана Стевановић

Технички уредник:
Дијана Стевановић

Штампа:
ДЦ графички центар

Тираж: 2.000 примерака

Садржај:

Храбри кројач.....	1
Пепељуга.....	8
Мала Сирена.....	13
Петар Пан.....	18
Пинокио.....	23
Снежана и седам патуљака.....	28
Три прасета.....	34